

Ὁ ἀξιωματικὸς, ἀφ' οὗ τὴν ἔδωσε καὶ τὴν ἐζύγισαν ἀνέκραξε!

— Εἰξεύρετε ὅτι ἐπλουτήσατε πλέον; . . . ἔχετε ἐκεῖ εἰς τὸν σάκκου σας, ὡς τετρακοσίων χιλιάδων φράγκων χρυσόν.

— Λοιπὸν, πλοίαρχέ μου, εἶπεν ὁ Φαβρίκιος, ἄφισα εἰς τὰ πρῶν ἀνάκτορά μου δέκα περίπου ἑκατομμυρίων χρυσόν. . . . Ἐπιθυμεῖτε νὰ στείλετε νὰ τὸν λάβητε; . . .

Ὁ πλοίαρχος ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Ἀδύνατον! εἶπε μοὶ ἔχουσιν ἀναθέσει ἀποστολὴν τινα καὶ δὲν δύναμαι χάριν τοῦ χρυσοῦ νὰ θυσιάσω οὐδὲ ἓνα τῶν ἀνθρώπων τοῦ πληρώματός μου.

— Τότε ἄς μὴ κάμνωμεν πλέον λόγον, καὶ ζήτω ἡ Γαλλία! Ἴδου πλέον ἐγὼ κατήντησα νὰ ἔχω εἰσοδήματα! . . . Ἄχ! ὅταν τὸ μάθη ὁ πατέρας μου! . . .

Ὁ ἥρωσ μας μόλις μετὰ παρέλευσιν ὀκτῶ μηνῶν ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης, καὶ ἀφ' οὗ ἤλλαξε τρία πλοῖα, ἀπεβιβάσθη εἰς Μασσαλίαν. Ἐν τῇ πόλει ταύτῃ μετέβαλε τὴν περιουσίαν του εἰς συναλλαγματικὴν ἐπὶ τῆς Τραπεζῆς, καὶ ἔλαβε θέσιν ἐπὶ τινος ταχυδρομικῆς ἀμάξης. Μετὰ τεσσαράκοντα ὀκτῶ ὥρας ἔφθασεν εἰς Παρισίους. Ἦτο τότε ἀπόκρεω καὶ τὸ ἐστιγμένον πρόσωπόν του ἐθεωρήθη ὡς ἀλλόκοτος μεταμφίεσις.

Ὁ Φαβρίκιος ἔτρεξε, χωρὶς οὐδὲ στιγμήν νὰ χάσῃ, εἰς τὴν Παλαιὰν ὁδὸν τοῦ Ναοῦ. Οἱ γονεῖς του, χάρις τῷ Θεῷ, ἐξηκολούθουν νὰ ζῶσι, καὶ ἦσαν, εἰπέρποτε καὶ ἄλλοτε μονάρχαι ἀπόλυτοι τοῦ θυρωρείου, εἰς ὃ εἰσώρμησεν ὁ Φαβρίκιος.

— Τί ζητεῖ ἐδῶ αὐτὸς ὁ μασκαρᾶς; ἐκραύγασεν Ποταρᾶς ὁ πατήρ.

— Αὐτὸς ὁ μασκαρᾶς εἶναι υἱὸς σας. . . Ἐχρημάτισε βασιλεύς. . . Δὲν εἰσθε πλέον θυρωροὶ, εἰσθε οἰκοδεσπότηαι. . . ἀπεκρίθη ὁ Φαβρίκιος.

Ἀναγνώρισις, ἐναγκαλισμοὶ, χαρὰι, τέλος πᾶν ὅπερ δὲν λέγομεν διότι εὐχερέστατα μαντεύεται.

Τὴν ἐπαύριον ὁ Φαβρίκιος ὑπήγε καὶ εὔρε τὸν παντοπώλην, τὸν παλαιὸν κύριόν του, καὶ δούς αὐτῷ κύλινδρον, πε-

[ΠΑΡΘΕΝΩΝ — ΕΤΟΣ Β΄.]

ριέχοντα ἑκατὸν λουδοβίκια, τῷ εἶπεν:

— Ἴδου τὸ ἀντίτιμον τοῦ κασσίς καὶ τῆς ἀνισίδος, τὰ ὅποια ἓνας γνώριμός μου κατεργάρης ἐλεηλάτει ἄλλοτε εἰς τὸ κατάστημά σας. . . . λάβετε τὴν μικρὰν ταύτην ἀποζημίωσιν, καὶ μὴ μνησικακεῖτε πλέον κατ' αὐτοῦ.

Ἐπειτα ἦλθεν ἡ σειρὰ τοῦ φαρμακοποιοῦ τῆς ὁδοῦ τῶν ὑελουργείων. Οὗτος βαρύτερον, ζημιωθείς ἄλλοτε, ἔλαβε δέκα χιλιάδας φράγκων.

Ἀφ' οὗ ἀπεζημίωσε πλέον τούτους, ὁ Φαβρίκιος ἠγόρασε διὰ τῶν χρημάτων του δημόσια χρεώγραφα. Ἠγόρασε προσέτι διὰ τῶν εἰσοδημάτων του μίαν κομψοτάτην ἐξοχικὴν οἰκίαν ἐπὶ τῶν ἄκρων τοῦ δάσους Φονταίνεβλὼ κειμένην. Ἐγένετο μέλος τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου. Διήγαγεν βίου ἡσυχον, ὡς καλὸς οἰκοκύρης, ἐκ δὲ τοῦ ἀλλοκότου καὶ πλήρους περιπετειῶν βίου του διετήρησε μόνον τὸν στιγματισμὸν τοῦ προσώπου του καὶ τὸ δικαίωμα νὰ ὑπογράφηται, Φραγκίσκος Ποταρᾶς, πρῶν βασιλεύς.

(Κατὰ τὸν Xavier de Montépin)

N. Γ. Π.

ΕΚ ΤΗΣ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΚΑΘΗΚΟΝΤΩΝ
ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΟΜΙΛΙΑΣ
ΞΙΛΒΙΟΥ ΠΕΛΛΙΚΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι΄.

ΥΪΚΗ ΣΤΟΡΓΗ

Ἀφιερῶται τῷ τάρφ τοῦ πατρός μου.

Ἐν τῇ οἰκογενείᾳ ἄρχεται τὸ στάδιον τῶν πράξεών σου· ἡ πρώτη τῶν ἀρετῶν παλαιάστρα εἶναι ὁ πατρικὸς οἶκος. Πῶς ν' ἀποκαλέσωμεν τοὺς ἀξιούντας ὅτι ἀγαπῶσιν τὴν πατρίδα, τοὺς ἐπιδεικνύοντας ἡρωϊσμὸν, καὶ ὑστεροῦντας κατὰ τὸ ὑψηλὸν καθῆκον τῆς υἱικῆς στοργῆς.

Ὅπου μαύρη βασιλεύει ἀγνωμοσύνη, ἐκεῖ οὔτε φιλοπατρία, οὔτε τὸ ἐλάχιστον σπέρμα ἡρωϊσμοῦ δύναται νὰ βλαστήσῃ.

Ἄμα ἡ τοῦ παιδίου διάνοια ἄρχεται ἀντιλαμβανομένη τῆς ιδέας τοῦ καθήκοντος, ἡ φύσις τῷ κραυγάζει· «Ἀγάπα τοὺς γονεῖς σου» Τοσοῦτον δὲ ἰσχυρὸν εἶναι τὸ ἐνστικτον τῆς υἱικῆς στοργῆς ὥστε ὅλως περιττὴ θὰ ἐφαίνετο ἡ προσπάθεια τῆς ἐφ' ὅλην τὴν ζωὴν καλλιέργειας αὐτοῦ. Οὐχ ἦττον, ὡς εἶπομεν, ἀνάγκη διὰ τῆς ἡμετέρας θελήσεως νὰ ὑποβοηθῶμεν πᾶσαν ἀγαθὴν ἔμφυτον ἡμῶν ῥοπὴν, ἄλλως αὕτη φθίνει· ἀνάγκη ἡ πρὸς τοὺς γονεῖς ἡμῶν στοργὴ διὰ σταθερᾶς νὰ ἐνασκῆται ἀποφάσεως.

Ὁ ἐγκαυχώμενος ἐπὶ λατρείᾳ Θεοῦ, φιλανθρωπία, φιλοπατρία, πῶς νὰ μὴ τρέφῃ μέγα σέβας πρὸς ἐκείνους δι' ὧν κατέστη πλάσμα τοῦ Θεοῦ, ἄνθρωπος, πολίτης;

Ὁ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ φύσει εἶναι οἱ πρῶτοι ἡμῶν φίλοι· εἶναι οἱ μόνοι πρὸς οὓς ὀφείλομεν περισσότερα· μετ' αὐτῶν συναπτόμεθα διὰ τῶν ἱερωτέρων δεσμῶν εὐγνωμοσύνης, σεβασμοῦ, ἀγάπης, ἐπιεικειᾶς, εὐγειοῦς ἐπιδείξεως ὅλων τούτων τῶν αἰσθημάτων.

Καὶ ὅμως ἕνεκα τῆς μεγάλης οἰκειότητος ἐν ἣ ζῶμεν μετὰ τῶν στενωῶς μεθ' ἡμῶν συνδεομένων εἶναι εὐχερέστατον νὰ φερώμεθα πρὸς αὐτοὺς μεθ' ὑπερβαλλούσης ἀμελείας, ὀλίγον φροντίζοντες ὅπως ἀγαπητοὶ πρὸς αὐτοὺς καταστῶμεν, κατευφραίνοντες τὴν ὑπαρξίν των.

Μακρὰν ἀφ' ἡμῶν ἀδικία τοιαύτη. Ὁ θέλων νὰ ἐξευγενίσῃ ἑαυτὸν, ὀφείλει ἐν ἅπασι τοῖς φίλτροις αὐτοῦ νὰ ᾔῃναι ἀκριβῆς καὶ ἔχῃ καλὴν συμπεριφορὰν, ἐντελῆ ποιούσαν αὐτά.

Εἶναι παράλογον, εἶναι πλημμελὲς τὸ νὰ δείκνυται τις μόνον πρὸς τοὺς ἔξω τῆς οἰκίας ἀκριβῆς τηρητῆς πάσης φιλοφροσύνης, πρὸς δὲ τοὺς γονεῖς αὐτοῦ νὰ ὑστερῇ τοῦ ἀπαιτουμένου σεβασμοῦ.

Διὰ τῆς ἐπιμόνου ἐξασκήσεως καὶ ἀπ' αὐτοῦ ἔτι τοῦ κόλπου τῆς οἰκογενείας ἐκμανθάνονται οἱ εὐγενεῖς τρόποι.

«Τί κακὸν εἶναι λέγουσίν τινες, εἰ μὲν μετὰ πάσης ἐλευθερίας φέρηται τις πρὸς τοὺς γονεῖς του; Γνωρίζουσιν ἤδη ὅτι ἀγαπῶνται παρὰ τῶν τέκνων των,

ἀνευ τῶν θωπευτικῶν ἐπιδείξεων, μὴ ὑποβαλλόμενοι καὶ αὐτοὶ εἰς τὴν προσπάθεισιν τῶν μικρῶν θυμῶν των καὶ τῆς δυσαρρεσκείας των.»—Σὺ ὁ ἐπιθυμῶν νὰ μὴ ἀποβῆς χυδαῖος, μὴ λαλῆς οὕτω, ἐπειδὴ εἰναι τὸ ἐλευθέρως φέρεσθαι δὲν διαφέρει τῆς ἀγροικίας, ἄρα δὲν δικαιολογεῖται ὑπ' οὐδεμιᾶς στενότητος συγγενείας.

Ὁ μὴ ἔχων τὸ θάρρος τοῦ νὰ ἀγωνίζεται ὅπως ἐντός τε καὶ ἐκτός τῆς οἰκίας ἢ περιποιητικὸς πρὸς τοὺς ἄλλους, ὅπως πᾶσας τὰς ἀρετὰς προσκτήσῃται, ὅπως ἐν ἑαυτῷ τιμᾷ τὸν ἄνθρωπον, ἐν δὲ τῷ ἀνθρώπῳ τὸν Θεόν, ὁ τοιοῦτος δὲν εἶναι μεγαλόφρων. Μόνον κοιμώμενος δέον νὰ εὐρίσκη τις ἀνάπαυσιν ἐκ τοῦ εὐγενοῦς ἀγῶνος τῆς καλῆς συμπεριφορᾶς, τῆς ἀβροφροσύνης, τῆς ἀγαθότητος.

Ἡ υἱικὴ στοργὴ εἶναι καθῆκον οὐ μόνον εὐγνωμοσύνης, ἀλλὰ καὶ ὑποχρεωτικῆς εὐπρεπείας. Σπανίως συμβαίνει νὰ ἔχῃ τις γονεῖς ὀλίγον εὐμενεῖς, ὀλίγον ἀξιοσεβάστους, πλὴν οἱ τοιοῦτοι, ὄντες μόνον οἱ πάροχοι τῆς ζωῆς ἡμῶν, τυγχάνουσιν προνομίας τινὰς σεβασμοῦ, ὥστε ἀδικὸν ἀποβαίνει, δὲν λέγω νὰ τοὺς περιφρονήσῃ τις, ἀλλὰ καὶ μετ' ἀμελείας νὰ προσενεχθῇ αὐτοῖς. Ἐν περιπτώσει τοιαύτη μετὰ σεβασμοῦ φερόμενοι πρὸς τούτους εἶναι ἄξιοι πλείονος ὑπολήψεως, καὶ τοι τοῦτο εἶναι χρέος, ὅπως πληροῖ πρὸς τὴν φύσιν, πρὸς μόρφωσιν τῶν ὁμοίων του, καὶ τὴν ἰδίαν ἀξιοπρέπειαν.

Ἄθλιος εἶναι ὁ αὐστηρῶς ἐπικρίνων ἐλάττωμά τι τῶν γονέων του. Καὶ πόθεν θὰ ἀρχίσωμεν ἐξασκοῦντες τὴν ἐπιεικειαν, ἀρνούμενοι αὐτὴν πρὸς πατέρα καὶ μητέρα.

Ἀξιοῦντες ὥστε οἱ γονεῖς ἡμῶν νὰ ᾔῃναι ἀνεπίληπτοι καὶ ἐντελεῖς, ὅπως τύχωσιν τοῦ ἡμετέρου σεβασμοῦ, ἠθέλομεν εἶσθαι ὑπεροπτικοὶ καὶ ἀδικοὶ. Ἡμεῖς, ἐνῶ ποθοῦμεν πάντες νὰ μᾶς σέβωνται καὶ ἀγαπῶσι, εἴμεθα ἴσως αἰείποτε ἄμεπτοι; Καὶ εἰ μὲν πατὴρ ἢ μήτηρ ἀπειχον τοῦ παρ' ἡμῶν ἀπαιτουμένου ἰδανικοῦ συνέσεως καὶ ἀρετῆς, ὡς ἐφευρί-

σκωμεν προφάσεις, ὅπως δικαιολογῶμεν αὐτοὺς, κρύπτωμεν ἀπὸ τοῦς ἄλλους τὰς ἐλλείψεις των, κατέκτιμῶμεν πάντα τὰ καλὰ προτερήματά των. Οὕτω πράττοντες θὰ βελτιώσωμεν ἡμᾶς αὐτοὺς, ἀκολουθοῦντες ῥοπήν ἱεράν, γενναίαν, ὀξυδερκῆ πρὸς ἀνακάλυψιν τῶν προτερημάτων τῶν ἄλλων.

Εἰς τὴν ψυχὴν σου, φίλε μου, συνεχῶς ἄς δεσπόζῃ ἡ μελαγχολικὴ πλήν γόνιμος συμπαθείας καὶ μακροθυμίας αὕτη σκέψις. «Τίς οἶδε μήπως αἱ πολλαὶ αὐταὶ κεφαλαὶ, τὰς ὁποίας ἔχω ἐνώπιόν μου, μετ' ὀλίγον ἀναπαυθῶσιν ἐν τῷ τάφῳ!—» Ἄ! μέχρις οὗ ἔχεις τὸ εὐτύχημα νὰ τοὺς βλέπεις τίμα αὐτοὺς καὶ παρέχε παραμυθίαν εἰς τὰ οὐκ ὀλίγον δεινὰ τοῦ γήρατος.

Ἔνεκα τῆς ἡλικίας των τείνουσιν πρὸς τὴν μελαγχολίαν, μὴ διὰ τοῦτο τοὺς λυπῆς ἐπὶ μάλλον. Διὰ τῶν καλῶν σου τρόπων, διὰ τῆς διαγωγῆς σου ἔσο αἰείποτε προσφιλεῖς αὐτοῖς, ἔσο ἡ ἀναψυχὴ, ἡ ἀγαλλίασις των. Ἐκαστον μειδιάμα ὅπερ ἐπὶ τῶν γηραιῶν χειλέων των θὰ προκαλεῖς, ἕκαστος παλμὸς ὄν ἐν τῇ καρδίᾳ των θὰ διεγείρεις ἔσται δι' αὐτοὺς ἡσωτηριωδεστέρα τέρψις πρὸς ὄφελός σου τείνουσα. Αἱ εὐλογίαι πατρὸς ἢ μητρὸς πρὸς εὐγνώμονα υἱὸν ἐπισφραγίζονται πάντοτε παρὰ Θεοῦ.

(Ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ)

Γ. Κ. ΣΦΗΚΑΣ.

~~~~~

ΔΕΥ ΒΙΞΕΥΡΕΙ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΚΩΜΩΔΙΑ Εἰς ΠΡΑΞΙΝ ΜΙΑΝ

(κατὰ τὸ γερμανικὸν τοῦ Grandjean)

ὑπὸ

ΛΥΓΕΛΛΟΥ Σ. ΒΑΛΧΟΥ.

Πρόσωπα.

ΜΙΜΙΚΟΣ.

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ, φίλος του.

ΚΥΡΑ ΣΟΦΟΥΛΑ, οἰκοκυρά του, χήρα.

ΚΑΤΙΝΑ, πλύστρια.

ΚΩΣΤΗΣ, δικαστικὸς γραφεὺς.

[Ἀπλοῦν δωμάτιον τοῦ Μιμίκου. Θώρα ἐν τῷ μέσῳ καὶ δεξιᾷ πλαγίᾳ. Ἀριστερᾷ παράθυρον. Ὁρολόγιον εἰς τὸ βᾶθος. Πλησίον τῆς θύρας κάτοπτρον. Καθίσματα. Μικρὸν τραπέζιον.]

ΣΚΗΝΗ Α΄.

ΚΥΡΑ ΣΟΦΟΥΛΑ (εἰσερχομένη ἀριστερόθεν, καθ' ἣν στιγμὴν σημαίνει τὸ Ὁρολόγιον μίαν). Ἡ ὥρα μία, καὶ ὁ Κύρ Μιμίκος ἀκόμη νὰ ἔλθῃ! Ποῦ νὰ γυρίζει τέτοιαν ὥραν! Πῶς δὲν ἐπέινασε! (ἀποθέτει ἐν κεκαλυμμένον πινάκιον ἐπὶ τῆς τραπέζης). Καλὰ ποῦ ἐγλύτωσα κι' αὐτὰ ἀπ' τὸ στόμα τοῦ Κύρ Γιαννάκη!—Ἀμ' στάσου, δά! κύρ Γιαννάκη, λέγω, νὰ λθῇ καὶ ὁ φίλος σου· δὲν ἔπεσε ἡ ζέχαρη στὸ νερό.—Νὰ σταθῶ, κυρὰ Σοφοῦλα! ἀμὴ δὲν ῥωτᾷς ἂν μπορῶ νὰ σταθῶ ἀπὸ τὴν πείνα!... Ἐτζιδὰ στρώθηκε ὁ Κύρ Γιαννάκης...— Παναγία μου!—ὁ Θεὸς νὰ μὲ συγχωρέσῃ—ἔλεγα θὰ μὲ φάγῃ κ' ἐμένα. Πῶς μπόρεσα καὶ κράτησα κι' αὐτὸ τ' ὀλίγο, γιὰ τὸν καυμένο τὸν Μιμικό! Ἄ!... ἄς ἦνε δά! Μὰ τί νὰ σᾶς πῶ;... βαρέθηκα, στὴν ζωὴν μου, αὐτὴν τὴν ἱστορίαν... Νὰ νοικιάζῃς κάμεραις ἔς τοὺς ἐργένιδες καὶ νὰ τοὺς δίνῃς καὶ φαγί! Πῶ, πῶ, πῶ! κι' ὅπου κακὸ μοῦ θέλει!—Μὰ τί νὰ κάμῃ κανεῖς! Λίγο ἀπὸ τὸν ἔναν, λίγο ἀπὸ τὸν ἄλλον, οἰκονομεῖ τὸ καθημερινό του! (Συγυρίζουσα). Νὰ ἰδοῦμε τώρα, πότε θὰ λθῇ αὐτὸς ὁ παραλυμένος!... Νὰ σοῦ πῶ;... ἂν πολυαργήσῃ, τὸ τρώγω ἐγὼ τὸ πρόγευμά